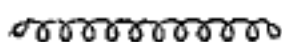

AD MONITIO

IN SUBSEQUENTEM LIBRUM.

Exstat iste liber in vetustissimis exemplaribus sub titulo Orosii percontantis et Augustini respondentis. Verumtamen, ut præfationis et interrogationum stilus dissidet ab Orosiana phrasi; ita reliquus sermo non convenit Augustino, nisi cum ipsius verba recitantur. Congestæ huc sunt quæstiones ex variis locis. Nam duodecim priores sunt in opusculo de Trinitate et unitate Dei, quod inter subditios libros tomi 8 exhibetur. Aliæ ex subsequentibus plures pertinent ad Commentarios in Genesim, Eucherii nomine vulgatos. Non paucæ etiam ex Augustini libris de Genesi ad Litteram decerptæ sunt. Ad extremum, dialogus clauditur sententiâ Augustini citati in hæc verba: *Nam de eo qui præesse festinat, quidam Patrum eleganter expressit dicens, Sciât se non esse episcopum, qui præesse cupit, non prodesse.* Locus est libri 19 de Civitate Dei, cap. 19: *Intelligat non se esse episcopum, qui præesse dilexerit, non prodesse.* Opus recognovimus ad Corbeiensẽm cõdicẽm ante annos fere octingentos scriptum, ad Vindocinensẽm et Michaelinum annos habentes ad minus sexcentos, ad Romanos bibliothecæ Vaticanæ quatuor; et ad editiones antiquiores. In Corbeiensi et Michaelinõ prænotatur sic; *Quæstiones Orosii et responsiones sancti Augustini episcopi; in uno e Romanis, Liber Dialogorum beati Augustini episcopi, percontante Orosio presbytero; nec multo aliter aliis in libris inscribitur.*

DIALOGUS QUÆSTIONUM LXV

SUB TITULO

OROSII PERCONTANTIS ET AUGUSTINI RESPONDENTIS.

Licet multi et probatissimi viri diverso quidem stilo, sed non diversa fide innumerabilia opuscula ediderint, ita ut difficile sit eorum omnia legere; ea tamen quæ leguntur, propter eloquii venustatem et difficillimas quæstionum perplexitates, minime intelliguntur. Revera enim, dum coguntur propter altitudinem Scripturæ divinæ occultam viam carpere, parvitatĩ nostræ ambiguitatem non minimam reliquerunt. Sunt etiam plane spirituales viri, qui eorum assequuntur eloquium, et penetrant intellectum. Quorum nos dum concupiscentiis satisfacimus, præclaræ eorum scientiæ non æquamur, ut eas sicut illi intelligere valeamus. Quapropter quæso te ut percontanti mihi respondeas, et quæ obscuritatem faciunt, elucidare digneris.

QUÆSTIO PRIMA. In primis quæro a te, utrum Deus Trinitas sit; et quibus testimoniis approbes, nosse desidero.

RESP. Principium Geneseos evidenter ostendit. Ait enim: *In principio fecit Deus cœlum et terram.* Quem alium principium intelligendum putabimus, nisi Filium? Ipse enim de se ipso interrogantibus Judæis quis esset, respondit: *Principium, quia et loquor vobis (Joan. viii, 25).* Ergo principium Filius. Per Filium fecit Deus cœlum et terram: *Omnia per ipsum facta sunt*, sicut evangelista Joannes narrat, *et sine ipso factum est nihil (Id. i, 3).* Procul dubio in Dei nomine Pater, in principii nomine Filius intelligendus est. Profecto cum dixisset, *In principio fecit Deus cœlum et terram;* subsecutus adjunxit, *Et spiritus Dei ferebatur super aquas (Gen. i, 1, 2):* qui tertia est in Trinitate persona. Igitur si Trinitas non esset, nunquam Dominus noster Jesus Christus diceret discipulis suis, *Ite, baptizate omnes gentes in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 19):* nec baptizato Domino in Jordane a Joanne, vox de cœlo diceret, *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui:* nec Spiritus sanctus in columbæ specie descendisse super eum, et mansisse diceretur (*Id. iii, 17, 16*). Miror infelicem Sabellianam hæresim, hoc est, Patripassianorum, quod sic cæci sunt mentē, ut tam præclara, tam aperta testi-

monia non attendant. Ipsi namque asserunt unam¹ esse personam, id est, ipsum sibi Filium esse qui Pater est, et ipsum Spiritum sanctum. Sed nos cæcitatem ipsorum relinquentes, tres personas secundum Scripturas sanctas intelligamus; id est, alium esse Patrem qui genuit, alium Filium qui genitus est a Patre, alium Spiritum sanctum: non aliud, quia substantia unum sunt. Personas distinguimus, non deitatem separamus. Igitur Filius Dei natura est Filius, non adoptione. Sic enim scriptum est: *Eæ utero, inquit, ante luciferum genui te (Psal. cix, 3).* Non quod Deus Pater uterum habeat sicut nos, aut corporeus esse credendus sit; sed per uterum substantiam intelligi voluit; de quâ natus est Filius. Quod est Pater, hoc genuit: Deus Deum, lux lucem. Igitur, sicut homo hominem, et canis canem gignit: nunquam autem visum est ut homo genuerit canem. Ac per hoc non de nihilo; neque de aliqua alia substantia, sed de se ipso Filium genuit.

QUÆST. II. De personarum distinctione, vel de geniti Filii persona satisfactum mihi esse arbitror: nunc quæro quid credas de Spiritu sancto; utrum et ipse ingenus sit, an genitus.

RESP. Spiritum sanctum neque ingenitum, neque genitum fides certa declarat. Quia si dixerimus ingenitum, duos patres affirmare videbimur: si autem genitum, tunc duos filios credere culpabimur. Sed quod certa fides tenet, nec ingenitus est, nec genitus; sed ab utroque procedens, id est, et a Patre et a Filio. Et ut hæc testimoniis approbem, ipsum Dominum nostrum Jesum Christum discipulos suos audi docentem: *Cum autem venerit, inquit, Paraclētus quem ego mittam vobis a Patre, Spiritum veritatis qui a Patre procedit, ille testimonium perhibebit de me (Joan. xv, 26).* Et rursus ipse Dominus noster Jesus Christus, post resurrectionem suam, ut ostenderet a se procedere Spiritum sanctum sicut a Patre, insufflans in discipulos suos ait, *Accipite Spiritum sanctum (Id. xx, 22):* item, *Ego mittam promissum Patris mei in vos (Luc. xxiv, 49).* Unus ergo Spiritus

¹ Mss. duo vaticani, unam tantum.

est Patris et Filii, unus amborum Spiritus. Igitur quod Patris sit Spiritus, ipse Dominus et Salvator noster discipulis suis ait: *Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis* (Matth. x, 20). Et quod idem et Filii sit Spiritus, Paulus apostolus testis est: *Si quis autem, inquit, Spiritum Christi non habet, hic non est ejus* (Rom. viii, 9).

QUÆST. III. De singulis personis, quod alius sit Pater, alius Filius, alius Spiritus sanctus; vel quod Filius sit genitus, et Spiritus sanctus procedens, secundum Scripturas sanctas advertimus: nunc vero illud scire cupio, si Deus sit Filius aut Spiritus sanctus, vel utrum una sit substantia vel essentia, quam Græci *ὁμοουσίαν* vocant.

RESP. Intento animo adverte: quæ te movent libentius demonstrabo. Beatus Paulus apostolus, quod Filius sit Deus, ad Romanos scribens de Israelitis: *Quorum patres, inquit, ex quibus est Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula* (Id. ix, 5). Et iterum in Evangelio secundum Joannem: *Ut cognoscant, inquit, te solum verum Deum, et quem misisti Jesum Christum* (Joan. xvii, 3). Ordo est verborum: Ut cognoscant te, et quem misisti Jesum Christum solum verum Deum. Et rursus alia Scriptura dicit: *Ut simus in vero ejus Filio Jesu Christo; ipse est verus Deus et vita æterna* (I Joan. v, 20). Et ut æqualitatem suam ostendat, ait ipse Dominus: *Ego et Pater unum sumus* (Joan. x, 30). Unum sunt, scilicet natura, non persona. Et iterum: *Propterea, inquit, quærebant Judæi Jesum interficere, quia non solum solvebat sabbatum, sed et Patrem suum dicebat Deum, æqualem se faciens Deo* (Id. v, 18). Et rursus beatus apostolus Paulus: *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo* (Philipp. ii, 6). Non enim poterat esse rapina, ubi æqualis erat natura; quæ non erat usurpata, sed nata. Non rapuit, quia habuit: et multa innumerabilia, quæ ad momentum non occurrunt. Spiritum vero sanctum verum Deum Actus Apostolorum apertissime edocent: *Anania, inquit Petrus, cur tentavit satanas cor tuum mentiri te Spiritui sancto? et infra, Non es hominibus mentitus, sed Deo* (Act. v, 3, 4). Et in Evangelio secundum Joannem: *Dominus, inquit, Spiritus est* (Joan. iv, 24). Paulus apostolus ad Corinthios scribens: *Nescitis, inquit, quia corpora vestra templum est Spiritus sancti, qui in vobis est, quem habetis a Deo, et non estis vestri? Empti enim estis pretio magno: glorificate et portate Deum in corpore vestro* (I Cor. vi, 19, 20). Pater, inquam, Deus, Filius Deus, Spiritus sanctus Deus; non tres dii, sed unus Deus est. Nam si Pater major, Filius minor, Spiritus sanctus plus quam minor, quod hæretica pravitas asserit, jam non erit unus Deus, sed tres dii; quod nefas est credere. Et valde redarguit illos Scriptura divina: *Audi, Israel, inquit, Dominus Deus tuus, Deus unus est* (Deut. vi, 4). Ac per hoc sicut non dicimus tres deos, nec tres essentias; ita nec tres sapientias, nec tres spiritus. Nam interrogati de singulis personis, si Pater sit sapientia vel Spiritus sanctus; respondemus, Pater sapientia, et Filius sapientia, et Spiritus sanctus sapientia: non tres sapientiæ, nec tres spiritus, sed una sapientia est et unus spiritus; sicut est una substantia, aut una essentia: quia hoc est illi esse quod sapientem esse vel spiritum esse.

QUÆST. IV. Et si æquales sunt Pater et Filius, quomodo ipse Filius dicit, *Pater major me est* (Joan. xiv, 28); et, *Non veni voluntatem meam facere, sed voluntatem ejus qui me misit* (Id. vi, 38); et, *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste* (Matth. xxvi, 39); et, *Mea doctrina non est mea, sed ejus qui me misit* (Joan. vii, 16)?

RESP. Ista omnia et alia quæ a te non sunt dicta, secundum formam servi, quam assumpsit, dicta sunt. Igitur cum primus homo conditus esset a Deo, et libero arbitrio muneratus, præceptumque ei posi-

tum esset; si custodisset¹ quæ ei Deus præceperat, mortem non corporis, neque animæ mullaretur. Sed ille inobediens mandato Dei, atque elatus superbia, suasioni serpentis obediens, Dei præcepta contempsit. Et hæc causa exstitit ut mortis periculum incurreret, et ab illo uno homine omnis humana natura vitiosa atque peccato abnoxia mortalis existeret. Apostolus Paulus, *Per unum hominem, inquit, peccatum intravit in mundum, et per peccatum mors, et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt. Quia sicut per unum hominem omnes homines in condemnationem; ita et per unius justitiam omnes homines in justificationem vitæ* (Rom. v, 12, 18). Et iterum: *Primus homo de terra, terrenus; secundus homo de cælo, cælestis* (I Cor. xv, 47). Hic, inquam, homo cælestis est. Cælestem itaque dico, quia non ex humano conceptus est semine, sed de Maria virgine pro nostra salute assumptus a Filio Dei, sicut evangelista Joannes testatur: *Et verbum, inquit, caro factum est, et habitavit in nobis* (Joan. i, 14). Verbum caro factum est, non in carnem mutatum; ut non desisteret esse quod erat, sed cœperit esse quod non erat. Assumpsit enim carnem, non se convertit in carnem. Carnem istam a parte totum hominem intelligimus, id est carnem et animam rationalem. Et sicut primus homo et carne et anima mortuus fuerat, ita etiam oportuit ut per mediatorem Dei et hominum hominem Jesum Christum et carne et anima vivificaretur. Ergo, ut supra diximus, secundum assumpti hominis formam dictum est, *Pater major me est*.

QUÆST. V. Video te, dum de uno Filio Dei inquirereres, duos introducere voluisse, ut dicas Filium Dei, et filium hominis.

RESP. Non sunt duo filii, sed unus. Quia ille qui erat Dei Filius, factus est filius hominis in unitate personæ. Quia sicut anima et caro unus est homo, ita Verbum et homo unus est Christus. Duas substantias accipimus in uno Filio Dei, unam deitatis, alteram humanitatis, non duas personas. Igitur, si dixerimus duas esse personas, introducemus duos filios; et jam non erit Trinitas, sed quaternitas. Profecto enim per id quod Deus est, æqualis semper Patri, ubique præsens est, et in cælo totus, et in terra totus, et nullo contentus loco. Per id quod homo, et passus, et mortuus, et resurrexit, et ascendit in cælum, sedetque ad dexteram Patris: et sic veniet ad judicandum vivos et mortuos, quemadmodum visus est ire in cælum, in eadem forma carnis atque substantia; cui profecto immortalitatem dedit, naturam non abstulit.

QUÆST. VI. Si una substantia est Patris et Filii et Spiritus sancti, quomodo Filius sine Patre et Spiritu sancto suscepit carnem?

RESP. Neque persona Patris, neque Spiritus sancti, sed sola Filii persona suscepit carnem. Et ut hoc intelligas, comparisonibus utar, ut ex creatura intelligas Creatorem. Certe in anima est ratio, et cum unum sint, aliud anima agit, aliud ratio. Anima vivimus, ratione sapimus. Ita Pater et Filius et Spiritus sanctus cum sint una substantia², tota Trinitas operata est hominem, quem non tota Trinitas assumpsit, sed sola Filii persona.

QUÆST. VII. Voluntate genuit Pater Filium, an necessitate?

RESP. Nec voluntate, nec necessitate: quia necessitas in Deo non est: præire autem voluntas sapientiam non potest, quod est Filius: igitur prius est rationabiliter sapere, quam rationabiliter velle. Nam quidam nostrum, cum eum interrogasset hæreticus, utrum volens, an nolens genuerit Pater Filium; laudabiliter respondisse fertur: *Diç, inquit, et tu, hæretice, Deus Pater necessitate est Deus, an voluntate?*

¹ In B., *ut si custodisset*. Er. Lugd. Ven. Lov. secuti sumus. M.

² In B., *cum sit una substantia*. Er. Lugd. Ven. Lov. secuti sumus. M.

Quod si dixisset, Necessitate; sequebatur illum grandis absurditas. Si autem, Voluntate; respondebatur illi, Ergo voluntate est Deus, non natura: et ita inlaqueum quem volebat ponere, ipse incidit; et videns se convictum, obmutuit.

QUÆST. VIII. Quomodo illud intelligendum est, quod legitur, *Sicut Pater vitam habet in semetipso, sic dedit et Filio habere vitam in semetipso (Joan. v, 26)?*

RESP. Scimus Filium Dei a semetipso non esse, sed a Patre genitum esse; Patrem vero a nullo genitum esse, a nullo vitam accepisse. Dedit Pater Filio vitam gignendo; non quod prius fuerit Filius sine vita, et postea acceperit vitam; sicut nos qui per peccatum amisimus vitam, et per gratiam Salvatoris recipimus: sed ideo dicitur, Accepit vitam, quia non est a se ipso genitus; non enim existendo dedit, sed gignendo.

QUÆST. IX. Quoniam et ratione et testimoniis persuasisti mihi de subjectione Filii, quod non sit secundum substantiam minor, sed secundum formam servi quam assumpsit; ideo quæro quid de missione Spiritus sancti sentias: numquid et ipse hominem assumpsit, ut missus esse dicatur?

RESP. Sicut nec secundum substantiam dicitur, seu missus, seu minor Filius; ita nec Spiritus sanctus. Postremo sicut ille propter hominem minor aut missus; ita iste propter columbam vel ignem missus dicitur (*Matth. iii, 16, et Act. ii, 2*): scilicet, quia non in ea substantia qua est æqualis Patri, apparuit; sed, ut dictum est, per subjectam creaturam. Non enim sicut Filius hominem assumpsit, ut sic in æternum permaneat, sic Spiritus sanctus columbam vel ignem: sed factæ illæ visiones de creatura inferiore, ad manifestandum Spiritum sanctum, esse postea destiterunt. Numquam enim illa incomprehensibilis immutabilisque divinitas, quæ est Trinitas Deus, ab oculis carnalibus videri potest, nisi, ut dictum est, per subjectam creaturam.

QUÆST. X. Filius autem Dei quomodo sit de Patre natus, Spiritus vero sanctus ab utroque procedens, declarasti. Ideoque quæro quid distat inter nativitatem Filii, et processionem Spiritus sancti.

RESP. Filius autem solius est Patris, non Spiritus sanctus; amborum spiritus, id est, Patris et Filii. Quod si Spiritus sanctus filius esse diceretur: nullus autem filius est nisi duorum, patris et matris, quod absit ut inter Deum Patrem et Filium tale aliquid suspicemur: quia nec filius hominis simul ex patre procedit, et ex matre; quia cum procedit ex patre, non tunc procedit ex matre, et cum procedit ex matre in hac luce, non tunc procedit ex patre. Spiritus vero sanctus non de Patre procedit in Filium, et de Filio procedit ad sanctificandam creaturam, sed simul de utroque procedit.

QUÆST. XI. Quomodo intelligendum est illud quod Joannes evangelista de Spiritu sancto dicit, quod non loquetur a semetipso. Sic enim ait: *Non enim loquetur a semetipso; sed quæcumque audiet, loquetur (Joan. xvi, 13).*

RESP. Non loquetur a semetipso, quia non est a semetipso. Pater enim a nullo est natus; Filius a Patre est genitus; Spiritus sanctus a Patre et Filio procedens. Ideo non loquitur a semetipso; sed quæcumque audit, loquitur. Audire illi esse est; esse autem a se non est, sed a Patre: ideo quæcumque audit, loquitur.

QUÆST. XII. Quid est quod dicit apostolus Paulus ad Romanos scribens: *Nam quid oremus, inquit, sicut oportet, nescimus; sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Qui autem scrutatur corda, scit quid desideret Spiritus; quia secundum Deum postulat pro sanctis (Rom. viii, 26, 27)?*

RESP. Modus iste locutionis frequenter in Scripturis sanctis invenitur, sicut dicit Dominus ad Abraham, *Nunc cognovi quod timeas Deum (Gen. xxi, 12)*; hoc est, cognoscere te feci: sicut dicit Apostolus, *Nunc cognoscentes Deum, imo nunc cogniti a Deo (Galat. iv,*

9). Semper omnia in præsentia Dei sunt; antequam fiant, præsentia sunt; et futura jam facta sunt: quomodo nunc dicimur cogniti a Deo, nisi faciente Deo ut cognoscamus Deum? Sic et hic scribitur Spiritus sanctus gemere pro nobis, id est, gementes nos facere. Infundit enim nobis charitatem in Deum et proximum. Sicut dicitur lætus dies, quod lætos facit: aut tristis, quod tristes facit; aut læta epistola, quod lætos facit: ita et hic gemere dicitur Spiritus sanctus, eo quod nos gementes facit.

QUÆST. XIII. Cum Judæi signum peterent a Domino Salvatore nostro, respondit illis: *Generatio hæc adultera signum quærit, et signum non dabitur ei, nisi signum Jonæ prophetæ. Sicut enim Jonas fuit in ventre ceti tribus diebus et tribus noctibus, ita erit et Filius hominis in corde terræ tribus diebus et tribus noctibus (Matth. xii, 39, 40).* Approba ergo quomodo in inferno fuerit tribus diebus, et tribus noctibus, cum die sexta sabbati quæ est paraseeve, hora nona emisit spiritum, et prima sabbati ante lucem quæ est Dominica, resurrexerit. Ecce non sunt tres dies pleni, nec tres noctes.

RESP. Antiqui patres nostri hoc senserunt, ut prima dies quæ est paraseeve a parte ultima, et ultima quæ est Dominica a parte prima, tota cum noctibus suis debeat computari: et ita denominando a parte totum, tres dies fuerunt; ultima pars feriæ sextæ, totum sabbatum, et prima pars Dominicæ cum suis noctibus.

QUÆST. XIV. Cum repromittat Dominus noster Jesus Christus sanctis quod in resurrectione fulgebunt sicut sol (*Id. xiii, 43*), quare ipse Dominus in resurrectione sua sic non fulsit?

RESP. Clarificata carne utique resurrexit; sed noluit in ea clarificatione discipulis suis apparere, quia non possent oculis suis talem claritatem perspicere. Si enim antequam moreretur pro nobis et resurgeret, quando transfiguratus est in monte, discipuli sui eum videre non potuerunt, sed præ timore in terram ceciderunt; quanto magis, clarificata carne Domini, eam videre non potuerunt?

QUÆST. XV. Marcus evangelista narrat Dominum hora tertia crucifixum (*Marc. xv, 25*), Joannes autem sexta (*Joan. xix, 14-18*); cui potius credendum est ex his duobus?

RESP. Et ille verum dixit, et ille similiter. Nam hora tertia clamaverunt Pilato Judæi: *Crucifige, crucifige eum (Luc. xxiii, 21)*. Milites autem hora sexta crucifixerunt eum. Igitur quod illi lingua, hoc isti manibus effecerunt. Ne autem viderentur Judæi non crucifixisse Dominum, ideo evangelista posuit hora tertia crucifixum Dominum, quia non tantum illi crucifixerunt qui ministerium impleverunt, sed et illi qui clamaverunt. In eis enim completum est quod ait Psalmographus: *Filii hominum, dentes eorum arma et sagittæ, et lingua eorum machæra acuta (Psal. lvi, 5)*. Vides qualem gladium habuerunt, unde hora tertia Dominum occiderunt.

QUÆST. XVI. Cum Deus omnia bona creaverit, nihilque sit quod non ab illo conditum sit, unde malum?

RESP. Malum natura non est; sed privatio boni hoc nomen accepit. Denique bonum potest esse sine malo, sed malum non potest esse sine bono, nec potest esse malum ubi non fuerit bonum. Ac per hoc dicimus et angelum bonum et angelum malum, et hominem bonum et hominem malum: sed bonum quod angelus, malum quod vitiosus; bonum quod homo, malum quod vitiosus. Ideoque quando dicimus bonum, naturam laudamus; quando dicimus malum, non naturam, sed vitium, quod est bonæ naturæ contrarium, reprehendimus.

QUÆST. XVII. Omnes Angeli æquales an inæquales creati sunt? Et si æquales, cur non omnes firmi et stabiles fuerunt? Si vero inæquales, quo merito alii præscientiæ suæ stabilitatem accipere meruerunt, et alii futurum suæ ruinæ casum minime prævidere potuerunt?

RESP. Omnes quidem Angeli æquales creati sunt; sed cadentibus illis per superbiam, cæteri Domino pia obedientia cohæserunt, accipientes certam scientiam suæ stabilitatis, quam illi nunquam habuerunt. Et sic sunt gratia Dei in omnibus circumdati, ut nunquam possint cadere a beata vita, qua fruuntur Domino cohærentes.

QUÆST. XVIII. Quomodo intelligendum est quod dicit Deus in Genesi: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram* (Gen. 1, 26)?

RESP. In mente est ratio et intelligentia. Ipsa itaque mens quando cogitat ea quæ sunt æterna, tunc vere imago Dei dicenda est. Et cogitando æterna, vir est: sicut ait Paulus apostolus, *Vir non debet velare caput suum, cum sit imago gloriæ Dei* (1 Cor. xi, 7). Quantoque se magis extenderit in id quod æternum est, tanto magis inde formatur ad imaginem Dei: et ideo non est cohibenda, ut inde se contineat ac temperet. Quando vero ea agit et cogitat quæ sunt temporalia, mulier appellatur: tunc non est dicenda imago Dei, et propterea debet velare caput suum, ne nimia sit ejus ad inferiora progressio, et cum licita agit, illicita concupiscat (a).

QUÆST. XIX. Primus homo mortalis factus est, an immortalis?

RESP. Et mortalis secundum aliam, et immortalis secundum aliam causam. Tale itaque corpus habebat primus homo, quale et nos, sed sine peccato. Non enim habebat legem in membris suis repugnantem legi mentis suæ; sed utique promeruit post prævaricationem. Igitur animale corpus habuit Adam; sed ut non senesceret nec deficeret per illius ligni virtutem, qua sustentabatur, quod in paradiso vitæ nomen acceperat. Quopropter si Dei præcepta servasset, obedientiæ merito in illud corpus spirituale, quale sanctis in resurrectione promittitur, esset postmodum commutandum. Ac per hoc poterat non mori, si Dei præceptis pia obedientia cohæsisset. Non enim et sic factus fuerat, ut non posset mori, sicut cæteræ naturæ quæ omnino mori non possunt: sed ita ut obedientia immortalem, inobedientia mortalem faceret.

QUÆST. XX. Quid est quod dicit apostolus Paulus, *Caro et sanguis regnum Dei non possidebunt*?

RESP. Ex hoc testimonio multi minus intelligentes, ac per hoc hæretice asserunt hominem non posse in eadem, qua defunctus est, carne resurgere; sed tolentes veram carnem, nescio quale corpus aerium quod nunquam habuit, homini post resurrectionem attribuunt. Quod valde absurdum considerantibus ipsam sententiam, approbatur. *Caro et sanguis, inquit, regnum Dei non possidebunt.* Et idem apostolus Paulus exponens quodam modo, subsecutus, adjunxit: *Neque corruptio incorruptionem possidebit.* Quibus scribebat Apostolus? Nempe his qui dicebant: *Manducemus et bibamus; cras enim moriemur* (Id. xv, 30, 32). Hos redarguit beatus Paulus apostolus, dicens, carnem et sanguinem, hoc est opera carnis et sanguinis, non posse adipisci regnum Dei. Nam si propria hic substantia carnis accipienda est, quid dicent de his quibus scribit idem apostolus, *Vos autem in carne non estis, sed in spiritu*? Numquidnam Romani carnem non habebant, quibus Apostolus scribebat? Sed, *in carne, inquit, non estis*; id est, non estis carnales, non facitis opera carnis, quæ inimica sunt Deo, quæ legi Dei non subjiciuntur. *Qui autem in carne sunt, inquit, Deo placere non possunt* (Rom. viii, 9, 8). Ecce qualis caro regnum Dei non possidebit. Nam quod homo in eadem qua moritur carne resurgat, Dominus noster Jesus Christus post resurrectionem suam dubitantibus discipulis, et putantibus se spiritum videre, respondit: *Palpate et videte, quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere* (Luc. xxiv, 39). Ac per hoc credimus hominem non tantum cum carne et ossibus, sed etiam cum sanguine, vel quidquid ad naturam ejus pertinet resurgere; sed sine ulla corruptione

erit illi semper æterna vita et æterna felicitas, contemplando Trinitatem Deum. Igitur sicut justi cum sua carne ad æternam felicitatem, ita impii ad æternam resurgent miseriam.

QUÆST. XXI. Genesis principium est: *In principio fecit Deus cælum et terram* (Gen. i, 1): Angeli postmodum facti sunt, an non? Si enim ante Angeli facti sunt, non primo omnium fecit Deus cælum et terram.

RESP. *Quando facta sunt simul sidera, ait Scriptura, laudaverunt me omnes Angeli mei voce magna* (Job xxxviii, 7, sec. LXX). Quarto enim die facta sunt sidera, et jam Angeli erant. Neque enim die tertio, neque secundo facti sunt. In his enim apparet quæ facta sunt. Tertio enim die arida, scilicet terra ab aquis discreta est. Secundo enim factum est firmamentum, ubi sol et luna discurrunt et sidera. Porro primus dies ipse est¹ angelica natura, quæ primo cæli nomine nuncupata est. Unde evidenter ostenditur primo die spiritualem factam, id est, angelicam naturam, et sic hoc cælum quod oculis cernimus. Nam quod ait, *In principio fecit Deus cælum et terram*; non est primo omnium, sicut ais: sed, *In principio*, id est, in Filio, imo per Filium fecit Deus omnem spiritualem corporalemque creaturam, quæ et cæli et terræ nomine appellata est. Nam quod ipse sit principium, de se interrogantibus Judæis quis esset, respondit: *Principium, quia et loquor vobis* (Joan. viii, 25). Primo igitur voluit cælum et terram velut quamdam spiritualem corporalemque materiam dicere, et sic quemadmodum singillatim facta sunt, ordine texere. Quod enim dixit cælum, hoc mihi videtur dixisse aquarum abyssum tenebrosam, atque quodam modo fluitantem vitam, nisi convertatur ad Creatorem, et fiat lux, et contempletur Trinitatem Deum esse in Deo. Neque ita dicimus, ut ista materies præcedat formam suam, sicut præcedit lignum arcam; sed sicut præcedit vox verbum: non enim tempore, sed origine. Igitur prima creatura lux non est ista quæ quarta die facta est; sed spiritualis, id est, angelica natura.

QUÆST. XXII. *Spiritus Dei ferebatur super aquas* (Gen. i, 2): localiter ferebatur, sicut sol et luna et alia sidera, an aliter?

RESP. Spiritus sanctus Deus est. Quare non continetur loco aut distenditur, neque temporum motionibus subjacet, sed est ubique præsens totus. Cum modo sane nominavit creaturam, cui superferri diceretur Spiritus sanctus, non localiter; sed potentialiter dicitur. Non ex indigentia Deus fecit opera sua, sed ex beneficentia; neque horum indiget quæ fecit. Indigus quippe atque egenus amor, subjacet rebus quas diligit. Ideo dictum est superferri creaturæ Spiritum sanctum, quia non ex indigentia operatus est ipsam creaturam.

QUÆST. XXIII. *Dixit Deus, Fiat lux* (Ibid., 5)! In die dixit, an ante omnem diem? Si in die dixit, temporaliter dixit: si temporaliter dixit, per aliquam creaturam dixit. Igitur non est prima creatura lux.

RESP. Nec in die dixit, nec temporaliter dixit; quia ante omnem profecto creaturam Verbum suum genuit, et per Verbum omnem creaturam creavit. Dicitio itaque Dei, Verbum Dei est. Sed divina Scriptura parvulis congruens, et quodam modo eos lactans, ut proficiant et cibum spiritualem capiant, voluit semper per omnem creaturæ formationem dictionem Dei nuncupare. Ut, verbi gratia, si requiras, *Quomodo facta est lux?* audias, *In Verbo Dei erat, ut fieret.* Quomodo factum cælum? *In Verbo Dei erat, ut fieret.* Et cætera per ordinem si requiras quomodo facta sint, *in Verbo Dei erant, ut fierent.* Hoc est enim: *Dixit Deus, Fiat lux.* Neque enim corporalibus modis loquitur divina natura; nec quoties dicitur, *Dixit*, toties verba formavit. Unum enim Verbum genuit coæternum et consubstantiale sibi, in quo omnia ineffabiliter et intemporaliter dixit.

(a) Vide lib. de spiritu et anima, cap. 54.

¹ Mss. vaticani duo hic addunt, *in quo facta est.*

QUÆST. XXIV. Si subito Deus vidit lucem, quod esset bona (*Gen. 1, 4*), an ante nescivit, et visio ei contulit scientiam?

RESP. Omnè opus præcedit voluntas nostra, dum cogitamus quid operari debeamus. Nemo enim ignorans aliquid facit, dum cogitat qualiter fiant quæ facienda cogitando disposuit. Et cum hoc in hominem cadere non possit, ut aliquid ignorans faciat; quanto magis in Deum, qui omnia æternò et stabili suo consilio, quæ voluit, fecit, nec aliter facta et aliter facienda esse vidit? Eo itaque modo vidit facta, quo viderat facienda.

QUÆST. XXV. Et divisit, inquit Scriptura, lucem a tenebris (*Ibid.*). Omne enim quod dividitur, etiam esse potest. Sicut ergo essentia lucis, ita est et essentia tenebrarum. Et cur non dixit Scriptura, Vidit Deus tenebras quod essent bonæ, sicut de luce dictum est?

RESP. Deus bona et incommutabili voluntate creavit omnes Angelos bonos. Et quia ex his quosdam per superbiam præsciebat casuros per incommutabilitatem præscientiæ suæ, divisit inter bonos et malos. Malos igitur appellans tenebras, bonos appellans lucem: de bonis dicens, Vidit Deus quia boni sunt; de malis nullatenus hoc dixit, ne peccata, quæ sunt tenebræ, approbare videretur.

QUÆST. XXVI. Primum diem spiritualem astruis esse creaturam, et quomodo habuit vespere et mane (*Ibid.*, 5)?

RESP. Omnis creatura antequam tempore suo fieret, in ipso Dei Verbo prius erat ab Angelis cognoscenda, et sic suo tempore facienda. Quapropter ipsa creaturæ cognitio in semetipsa vespere, in Deo erat mane: quia plus videtur ipsa creatura in Deo, quam in se ipsa videatur. Creatura plus scilicet videtur in arte qua facta est, quam ipsa in se ipsa quæ facta est. Propterea enim ait evangelista Joannes, *Quod factum est, in ipso vita erat* (*Joan. 1, 3, 4*). Omnia ergo quæ facta sunt, et vitam non habent, in ipso Verbo Dei vita sunt, in se ipsis vita non sunt. Cælum, terra, lapis, vitam non habent, et tamen in Deo vita sunt. Vivunt igitur in Deo sine initio, atque incommutabiliter omnes rationes creaturarum. Ac per hoc plus videntur ab Angelis sanctis in Verbo Dei ubi sunt vita, quam in se ipsis; quia scientia Angelorum in comparatione Dei quodam modo vesperascit. Sic ergo in cognitione¹ spirituum, dies primus; in cognitione firmamenti, secundus; in cognitione discretionis terræ ac maris, tertius; in cognitione solis ac lunæ et stellarum, quartus; in cognitione reptilium et volatilium, quintus; in cognitione jumentorum et ferarum vel hominis, sextus. Neque enim diei unius, quem intelligimus naturam spiritualium creaturarum, id est, angelicarum, sexies facta cognitio, sex dies fecit, propter senarii numeri perfectionem. Sed de numeri senarii perfectione aliquid tibi ex Scripturis sanctis colligam. Libens adesto, et te totum ad audiendum prepara. Unum in numeris dividi non potest: ab ipso enim surgit omnis numerus. Ergo duo dividi possunt: sed pars eorum unum est. Igitur divisio duorum in his unum est: divisio trium in ter unum est. Quid autem aliud hic numerus ostendit, nisi Trinitatem quæ Deus est? quæ quamvis tres sint personæ, unum creduntur in unitate naturæ. Quaternarius duas partes habet: nam quarta ejus, unum; media ejus, duo. Unum videlicet et duo tria sunt. Ecce partes suas; nec ultra excrescit, nec completur; et ideo imperfectus est numerus. Quinarius non habet nisi unum, quod est quinta ejus. Senarius ergo numerus perfectus est, quia partibus suis completur: habet enim unum, quod est sexta pars ejus; duo, quæ sunt tertia; tria, quæ sunt media. Unum ergo, duo, et tria, sex faciunt. Ideoque propter hujus numeri perfectionem, sex diebus operatus est Deus omnem creaturam. Tres ergo hæ partes senarii numeri demonstrant nobis Trinitatem Deum, in trinitate numeri, mensuræ, et ponderis,

¹ MSS. Vaticani duo, hic addunt, *lucis*.

fecisse omnem creaturam. Plurimum valere senarii numeri perfectionem, in Scripturis sanctis frequenter reperimus, præsertim in morte Domini simpla, et in resurrectione ejus simpla, et in morte nostra dupla, et in resurrectione nostra dupla¹. Mors itaque Domini nostri Jesu Christi non fuit in anima, sed in carne sola. Mors vero nostra non in carne solum, sed et in anima: in anima propter peccatum, in carne propter pœnam peccati. Ille vero quia peccatum non habuit, in anima non est mortuus, nisi tantum in carne; et hoc propter similitudinem carnis peccati, quam de Adam traxerat. Igitur simpla ejus mors profuit duplæ nostræ, et simpla ejus resurrectio duplæ nostræ resurrectioni profuit. Est etenim mors carnis ejus et resurrectio ejus, mors carnis nostræ et resurrectio ejus, et mors animæ nostræ et resurrectio ejus. Mors autem carnis ejus et resurrectio ejus, duas mortes nostras et duas resurrectiones nostras significat. Unde si addas ad unam mortem Domini et unam resurrectionem ejus, quæ duo faciunt, quatuor, hoc est, duas mortes et duas resurrectiones nostras, sex fiunt. Ideoque simplum Domini bis, et duplum nostrum bis, tria bis sunt; et tria bis secundum quod supra diximus, partes sunt unde senarius numerus est. Nam et triginta sex horæ quibus Dominus fuit in inferno, huic simpli et duplo congruunt. Duodecim ergo horæ fuerunt diurnæ, et viginti quatuor nocturnæ. Item viginti quatuor ad duplam mortem nostram concidunt, et illæ duodecim horæ ad mortem Domini simplam. Revera enim et nativitas ejus senarium numerum habet. Quadraginta enim et sex annis ædificatum esse templum asserunt Judæi in Evangelio, quod intelligitur de corpore Domini (*Joan. 11, 20, 21*). Quadraginta et sex anni pro diebus positi sunt. Quadraginta et sex diebus dicunt infantem formari in utero, et subinde in diem parturitionis augmentari. Quadraginta sexies quippe seni, fiunt ducenti septuaginta sex, qui faciunt menses novem et dies sex². Computa ergo ab octavo calendis aprilis quando passus est Dominus (nam et tunc etiam creditur fuisse conceptus), usque in diem octavum calendis januarii, et reperies dies ducentos septuaginta sex, qui constant per senarium numerum. Quid de illa muliere in Evangelio, quam decem et octo annis curvaverat satanas, quam sanavit Dominus, dicemus (*Luc. 13, 11-13*)? quia et ipsi anni senarium numerum habent. Ter enim seni octodecim sunt. Illa itaque mulier intelligitur figurare genus humanum, quod sexta ætate sæculi a captivitate diaboli Redemptor noster Dominus Jesus liberavit. Prima ætas est ab Adam usque ad Noe. Secunda ætas est a Noe usque ad Abraham. Tertia, ab Abraham usque ad David. Quarta, a David usque ad transmigrationem Babylonis. Quinta, a transmigratione Babylonis usque ad adventum Domini nostri Jesu Christi. Sexta quæ nunc agitur, donec Excelsus veniat ad judicium. Sexta igitur ætate sæculi reformatur genus humanum ad imaginem Dei. Profecto enim anni decem et octo, non solum sex ætates, sed etiam tria tempora evidenter demonstrant: unum scilicet ante Legem, alterum sub Lege, tertium sub gratia. Igitur et ipse annus senario numero continetur. Habet enim dies trecentos sexaginta quinque. Sexies autem sexageni, sunt trecenti sexaginta. Remanent profecto dies quinque et quadrans. Quinque autem dies sexies, sunt mensis. Tamen etiamsi illum quadrantem pro die ponas, a parte totum, sex faciunt. Ecce quantum me Dominus adjuvit, de senarii numeri perfectione, etsi non quantum volui, tamen quantum potui, reddidi rationem.

QUÆST. XXVII. Ordo elementorum et pondus non sinit ut sit aquarum substantia supra cælos. Aqua enim cedit terræ, et aer cedit aquæ, et ignis cedit aeri. Nullo modo enim potest fieri ut secundum ele-

¹ Hic versus, nempe a verbis, *et in morte, usque ad verba, resurrectione nostra dupla* desunt in MSS.

² MSS., *decem*.

mentum, quod est aqua, sit supra quartum, quod est ignis. Et quomodo dictum est, *Fiat firmamentum in medio aquarum, et dividat aquas ab aquis* (Gen. I, 6)?

RESP. Quomodo et qualeslibet sint aquæ illæ quas Scriptura docet supra cœlos esse, eas esse ibidem minime dubitemus. Sicut enim nubes istæ quæ utique aquæ sunt, feruntur supra aera, quod est tertium elementum; ita fieri posse arbitror, ut aquæ tenues atque subtiles ferantur supra cœlum. Nam ex hoc pondere elementorum multi philosophi resurrectionem carnis illudentes non posse fieri, inquit, ut homo qui utique ex terra factus est, sit in cœlo. Sed hos veritas convincit, quæ facit multa animalia terrena in aere volitare, et aquam esse supra aerem, et ignem quod est utique quartum elementum, esse in terra. Ergo Dei potentia quæ hæc facere approbatur, facit ut et homo et aqua sint supra cœlum.

QUÆST. XXVIII. Nonne totam terram aqua tegebat? Et quomodo Scriptura dicit, *Congregentur aquæ quæ sub cœlo sunt, in locum unum, et appareat arida* (Ibid., 9)?

RESP. Totam terram aqua tegebat sicut rarissima nebula, quæ postea in unum redacta atque collecta est, ut posset etiam terræ species apparere. Quamvis terra longe lateque subsidens, potuit concavas partes præbere, quæ confluentes aquas susciperent, ut arida appareret.

QUÆST. XXIX. Cum Deus omnia bona creaverit, dicente Scriptura, *Et ecce omnia quæ fecit Deus, bona valde* (Ibid., 31); cur rursus Dominus in Evangelio dicit, *Nemo bonus, nisi solus Deus* (Marc. x, 18)?

RESP. Quod homo sit bonus, idem ipse Dominus in Evangelio dicit: *Bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bona* (Matth. xii, 35). Sed ut hoc diceret, *Nemo bonus, nisi solus Deus*; illi scilicet respondit qui vitam æternam ab eo quærebat, illi qui tantum hominem arbitrabatur, dicens, *Magister bone*. Ideoque sic respondit, dicens, *Quid me dicis bonum? Nemo bonus, nisi solus Deus*: id est, Forma ista assumpta, quam cernis, quam videbunt boni et mali, pii et impii, non erit eis in bonum qui mala agunt. Ergo non me dicas secundum hanc formam bonum, quam videbunt illi qui pupugerunt. Est alia forma, quam non videbunt impii, quam non videbunt nisi iusti; secundum hanc formam bonus sum eis qui digni fuerint me videre.

QUÆST. XXX. *Fons*, inquit sancta Scriptura, *ascendebat de terra, irrigans universam faciem terræ* (Gen. II, 6). Si universam terram irrigabat, ergo et montes irrigabat; quia et montes utique terra sunt. Si vero et montes irrigabat, diluvium erat. Et quomodo terra germinaverat herbam virentem et facientem semen? aut quomodo habitabat homo in terra, si universam terram aqua tegebat?

RESP. Fons ibi ponitur singularis pro plurali numero. Hoc enim si sollicitè requiramus, in Scripturis sanctis frequenter reperimus. Habes nempe in Psalmo, *Misit in eos muscam caninam, et comedit eos; et ranam, et exterminavit eos* (Psal. lxxvii, 45): cum utique nec una musca, nec una rana fuerit. Et alibi in Psalmo dixit, *Et venit locusta* (Psal. civ, 34): non ait, locustæ; sed, *locusta*. En habes singularem numerum pro plurali. Secundum id quod ait nobilissimus quidam poetarum, « Uterumque armato milite complent » (Virgil., *Æneid. lib. 2, vers. 20*). Porro autem propter unitatem naturæ dictum est unus fons; ut omnes intelligamus qui sunt in terra: quia quodam modo omnes ex unius abyssi natura manant. Nam quod ait, *Irigabat universam faciem terræ*, non totam terram rigabat, sed partem. A toto enim partem significavit; quemadmodum dicimus, Christus mortuus est, Christus resurrexit: cum non mortuus fuerit, neque resurrexerit nisi secundum carnem.

QUÆST. XXXI. *Tulit ergo Dominus Deus hominem, ait Scriptura, et posuit eum in paradiso voluptatis, ut operaretur et custodiret illum* (Gen. II, 15). Quid, rogo,

operaretur et custodiret; paradisu, an aliud?

RESP. Ista sententia duplicem intelligentiam parit. Sive enim operaretur homo paradisu, id est in paradiso aliquid operaretur, non necessitate victus, sed ad delectationem¹ operabatur: adhuc enim non peccaverat, nec ei terra spinas et tribulos germinaverat, ut in sudore faciei suæ ederet panem suum. Hoc nempe meruit post peccatum. Ante peccatum igitur non indigentia, non necessitate, sed sola, ut diximus, voluptate² operabatur paradisu per agriculturam, et custodiebat per disciplinam. Non contra bestias neque contra animalia aliqua paradisu custodiebat, sed sibi, scilicet ne amitteret peccando, quem custodire poterat obediendo. Sive ipsum hominem posuit Deus in paradiso ut operaretur et custodiret: operaretur scilicet ut bonus esset, et custodiret ut tutus esset. Quodlibet horum dicatur, sive homo paradisu operaretur per agriculturam, et custodiret per disciplinam; sive ipsum hominem Deus operaretur ut bonus esset, et custodiret ut tutus esset: quodvis horum intelligas, rationi uterque intellectus congruit.

QUÆST. XXXII. Cum Deus minetur hominimortem die quo cibum vetitum tetigerit, cur eo die mortuus non fuit? Sic enim Scriptura dicit, *In qua cumque die comederis ex eo, morte morieris* (Gen. II, 17)?

RESP. Quatuor esse mortes Scriptura sancta evidenter ostendit. Prima mors est animæ, quæ suum deserit Creatorem: cum enim deserit, peccat. *Sine*, inquit Dominus in Evangelio, *mortuos sepelire mortuos suos* (Matth. viii, 22). Ecce habes mortuos secundum animam, scilicet sepelientes mortuos; et quos sepeliunt, secundum carnem mortuos. Hæc itaque sententia duas mortes manifestissime docet, unam animarum, alteram corporum. Tertia autem solius est animæ, quam, dum ex hoc corpore exierit, patitur; secundum illud quod in Evangelio de divite legimus, *Pater Abraham, inquit dives, mitte Lazarum, ut digito suo refrigeret linguam meam; quia crucior in hac flamma* (Luc. xvi, 24). Quarta est mors, cum anima receperit corpus, ut in ignem mittatur æternum; secundum illud quod Dominus in Evangelio de futuro iudicio ait, *Ite in ignem æternum, qui paratus est diabolo et angelis ejus* (Matth. xxv, 41). Die itaque quo peccavit Adam, in anima mortuus est. Sicut enim corpus vivit ex anima, ita anima ut beatius vivat, vivit ex Deo. Ergo deserta anima Adæ a Deo, jure dicitur mortua prima morte, ex qua tres postea secutæ sunt mortes. Ut enim hæc subsequerentur, primo præcessit desertio Dei, secundum quod eo die quo peccavit Adam mortuus est.

QUÆST. XXXIII. Quomodo poterat timere mortem Adam, quam nullatenus sciebat?

RESP. Sicut enim nos scimus resurrectionem, quam nunquam experti sumus, nec vidimus; ita ille sciebat mortem. Scimus quoque quod exiens anima a corpore faciat mortem, et dum reversa fuerit ad corpus suum, faciet resurrectionem. Ecce scimus resurrectionem, quam nunquam experti sumus. Sic et ille sciebat utique mortem, non adhuc per experientiam, sed per scientiam. Sciebat quippe quid esset vivere, et per privationem vitæ sciebat utique mortem. Sicut sciuntur tenebræ per privationem lucis, et sicut scitur silentium per privationem vocis, et sicut scitur vacuum per privationem corporis; ita sciebat mortem per privationem vitæ.

QUÆST. XXXIV. Adduxit Dominus cuncta ad Adam animalia et volatilia, vidensque ea, nomina imposuit (Gen. II, 19). Et de muliere paulo post dicitur: *Videns ergo mulier quod bonum esset lignum ad vescendum, etc.* Ecce manifestissime Scriptura ostendit amborum oculos apertos fuisse. Nec enim fas est dicere primos homines cæcos factos. Et cur post paululum

¹ Mss. duo Vaticani, *delectatione*. Corb., *dilectione*.

² Mss. quatuor, *voluntate*.

post ligni veliti tactum, eadem Scriptura dicit : *Aperti sunt oculi amborum* (*Id.* III, 6, 7)? Nisi enim oculos haberent apertos, nec ille animalibus nomina imponeret, nec illa videret ligni pulchritudinem.

RESP. Hoc quippe verum est, quia apertos oculos habebant; et tamen nisi ad aliquid clausi essent, nullatenus Scriptura diceret : *Aperti sunt oculi amborum*. Aperti sunt, scilicet, non ob aliud nisi ad invicem concupiscendum, ut esset lex in membris repugnans legi mentis (*Rom.* VII, 23) : ut etiam in ipsis membris esset non voluntarius motus, justa scilicet Dei vindicta, ut homo qui noluit esse subjectus Deo, non haberet subditum corpus. Ergo in eo aperti sunt oculi amborum, ut moverentur concupiscentialiter membra.

QUÆST. XXXV. *Cum audissent vocem Adam et Eva, ait Scriptura, Domini Dei deambulantis in paradiso, absconderunt se* (*Gen.* III, 8) : rogo, quæ est ista deambulatio?

RESP. Absit ut Deus, qui est Trinitas, ex hoc quod ejus dicitur deambulatio, corporeus aut localis esse credatur. Omne siquidem corpus locale est, et omne locale utique corpus est. Deus vero incorporea res est, nec temporaliter movetur, nec loco continetur, neque de loco ad locum transfertur. Ejus namque deambulatio intelligenda est per aliquam creaturam facta, quam creaturam hominem¹ fuisse ex ipsius circumstantia Scripturæ intellectum a majoribus recolo.

QUÆST. XXXVI. *Cum Deus unus sit, dicente Scriptura, Audi Israel : Dominus Deus tuus, Deus unus est* (*Deut.* VI, 4); quomodo ipse dixit, *Ecce Adam quasi unus ex nobis factus est* (*Gen.* III, 22)? *Nobis* enim pluralitatem insinuat.

RESP. Deus quamvis unus sit, tamen Trinitas est; Pater scilicet, et Filius; et Spiritus sanctus. *Unus ex nobis* dictum est, non propter pluralitatem deorum, sed propter pluralitatem personarum.

QUÆST. XXXVII. *Multa utique videmus animalia ex corruptione corporum, maxime mortuorum nasci : numquid tunc creata sunt, quando ipsa corpora?*

RESP. Absit ut tunc creata dicantur, quando ipsa corpora : sed corporibus insita sunt quodam modo, quæ sunt suo tempore exortura. Sicut enim semen cujuslibet arboris habet quamdam vim, ut cum obrutum fuerit in terra oriatur, et virgultum producat, deinde ramis nihilominus constipata² dilatetur, et frondibus; deinde floribus decorata fructificet : ita est et in corpore, ut ita dicam, quoddam seminarium, unde suo tempore, curante providentiâ Dei, aliqua genera animalium orientur.

QUÆST. XXXVIII. *Cum Deus dixerit, Germinet terra herbam virentem, et afferentem semen et ligna fructifera* (*Id.* I, 11); ligna infructuosa, vel spinas vel tribulos quando fecit?

RESP. Simul omnia Deus fecit, dicente Scriptura, *Qui vivit in æternum, creavit omnia simul* (*Eccli.* XVIII, 1). Nullatenus igitur dicenda sunt infructuosa ligna, quæ aliquo modo hominibus afferunt adjumenta : quia et revera, si non invenimus in eis aliquid ad edendum, invenimus certe ad medicamentum, invenimus ad adjutorium. Nam quantæ utilitates inveniantur in eis, tu ipse considera. Proinde quia a fruendo dicitur fructus, et ab omni ligno possumus habere aliquod adjutorium, jure nullum lignum dicimus infructuosum. Spinæ autem et tribuli quamvis post peccatum homini nascantur ad laborem dicente Scriptura, *Terra spinas et tribulos pariet tibi* (*Gen.* III, 18); tamen non est dicendum tunc ea oriri ex terra; quia jam erant utique ad pastus pecorum vel volatilium facta, non ad augendam hominis pœnam producta.

QUÆST. XXXIX. Si omnia in numero, et mensura, et pondere Deus disposuit, sicut sancta Scriptura te-

statur (*Sap.* XI, 21) : ipsum numerum, et mensuram, et pondus ubi disposuit?

RESP. Numerus et mensura et pondus ipse Deus est. Ipse est numerus sine numero, a quo est omnis numerus. Ipse est mensura sine mensura, a quo est omnis mensura. Ipse est pondus sine pondere, a quo est omne pondus. Omnia ergo in numero, et mensura, et pondere disposuit, tanquam si diceret, Omnia in se disposuit. Non enim creaturam eam extra se, aut alicubi vidit, ut, sicut homines, memoria retineat quæ faceret. Omnis igitur causa creaturæ, voluntas est Creatoris. Hoc ibi est voluntas, quod natura. Sic tamen æterna est illi natura, sic est æterna voluntas. Non enim accidit Deo nova aliqua cogitatio ad formandas creaturas. Proinde omnia in se Trinitas Deus disposuit, quia in se cuncta habuit quæ fecit. Intelligitur et aliter : omnia in numero, et mensura, et pondere disposuit; id est, omnia quæ fecit, numerum, et mensuram, et pondus habent.

QUÆST. XL. Numquidnam sic adduxit Deus ad Adam cuncta animalia terræ, et universa volatilia cœli (*Gen.* II, 19), quomodo adducunt aucupantes vel venantes ad retia? An forsitan vox de nube facta est jussionis, quam intelligerent tanquam rationales animæ, et ea audita illi omnes obedirent¹?

RESP. Non hoc acceperunt animalia vel volatilia cœli, ut sint rationis capacia, per quam obedire possint Creatori suo : in suo tamen genere obtemperant Deo, non rationali voluntatis arbitrio, sed sicut movet ille omnia temporibus opportunis, non ipse temporaliter motus. Movet itaque se ipsum sine tempore et loco, movet creatum spiritum sine loco temporaliter, movet creaturam corpoream temporaliter et localiter. Præcedit igitur substantia quæ temporaliter tantum movetur, illam quæ temporaliter et localiter movetur. Præcedit itaque substantia quæ nec temporaliter nec localiter movetur, illam quæ tantum temporaliter movetur. Ipse spiritus conditus movet se ipsum per tempus sine loco, movet corpus per tempus et locum. Spiritus vero creator movet se ipsum sine tempore et loco. Igitur spiritus rationalis, qui est in hominibus, sive irrationalis, qui est in brutis, etiam ejus jussis movetur. Sed rationalis habet intelligentiam, per quam judicare possit utrum jussis consentiat, aut non consentiat. Animalia vero reptilia ac volatilia non acceperunt hoc judicium; pro suo tamen genere atque natura jussu aliquo acta propellantur. Unde angelica natura jussa Dei perficiens, movet jussis omne genus animantium, docens id quod nescit. Si etenim homines possunt nonnulla animalium genera mansueta facere, ita ut quasdam voluntates hominum facere videantur, quanto magis hoc Angeli possunt?

QUÆST. XLI. Quæ causa fecit ut Deus quem astruis movere, non moveatur in tempore; aut spiritus creatus qui movetur in tempore, non moveatur et loco?

RESP. Deus qui instituit tempora, et est ante tempora, nihil in eo est præteritum et futurum; nullum consilium novum, nullaque nova cogitatio : quia scilicet si nova, et accidens. Si vero aliquid accidit Deo, jam non immutabilis. Igitur immutabilis Deus est : nihil illi accidit, nulla nova cogitatio, nullum novum consilium; ideo non movetur in tempore. Igitur immutabilis Deus est. Spiritus vero conditus, sicut est Angelorum, quanquam sine tempore contemplantur Dei æternitatem, veritatem, charitatem; tamen quia ex tempore in inferioribus jussa Dei perficiunt, jure creduntur moveri in tempore. Corpora vero sua in loco movent; dum descendunt de cœlo, et ascendunt in cœlum. Spiritus itaque hominum movetur in tempore, reminiscendo præterita, futura exspectando, aliquid novi discendo. Neque enim, cum recordor aliquam lectionem aut aliquam civitatem, sicut motus est spiritus meus cogi-

¹ Unus ex Vaticanis Mss., *angelum*. Alii, *hominem*.

² Ms. Corbeiensis, *conspicata*. Vaticani tres, *conspicata*.

¹ Sic Er. Lugd. Ven. Lov. In B., *et ea audita nihilominus obedirent*. M.

tando, ut hæc recordaretur ex tempore, ita motus est et loco. Quod si loco moveretur, aut in cœlo aut in terra moveretur; quia sine cœlo et terra nullus est locus. Ubi enim fuit ipse spiritus, in cœlo, an in terra, ut videret ipsam lectionem vel ipsam civitatem? Ergo si in nullo loco vidit ut recordaretur, in se ipso vidit. Et quia initium habet cogitatio, et omne quod initium habet, et tempus habet; igitur secundum supra dictam rationem, spiritus creatus per tempus moveri potest, non per locum: Spiritus creator, sine tempore et loco: corpus autem, et loco et tempore.

QUÆST. XLII. Cum requies non sit nisi post laborem, cur Deus requiescere dicitur? An et ipse opere fatigatus est, ut requiescere dicatur?

RESP. Non in aliqua creatura tanquam ejus bono indigens requievit Deus, sed in se ipso. Denique non in aliquo dierum, sed post sexti diei opera requiescere legitur. Unde liquido apparet, nullam creaturam Deum per indigentiam, sed sola bonitate fecisse. Quod si in aliqua creatura requiesceret, aliquam creaturam indigens fecisset. Ergo quia nullam creaturam per indigentiam fecit, proinde in nulla creatura requievit. Nam quod dicit Scriptura, requievisse Deum in die septimo ab omnibus operibus suis quæ fecit (*Gen. II, 2*); hoc intelligi posse arbitror, quod non in ipso die, tanquam ejus bono indigens, quo sit beator, requieverit; sed ipsum diem septimum, id est, angelicam naturam adduxisse ad requiem suam: ut viderent scilicet in Deo sicut omnem formandam creaturam¹, ita et illum viderent quod nullam creaturam per indigentiam, sed sola bonitate fecisset. Hoc enim arbitror posse intelligi requiem Dei. Intelligitur et aliter requies Dei, id est, cum nos post bona opera requiescere facit; secundum illum modum quo dixit Deus ad Abraham, *Nunc cognovi quod timeas Deum* (*Id. XXII, 12*); quod intelligitur, cognoscere feci: ita et hic intelligitur requiescere Deus, cum sanctis suis requiem præstat. Item aliter requiescere dicitur Deus a condendis novis creaturis; quia post editionem sex dierum operum, nullam deinceps condidit creaturam. Nam quod ait, *Pater meus usque modo operatur, et ego operor* (*Joan. V, 17*); non novam creaturam condendo intelligitur, sed quam condidit administrando.

QUÆST. XLIII. Quomodo loqui serpens poterat in paradiso (*Gen. III, 1*), cum aliquod appareat irrationale esse animal?

RESP. Serpens per se loqui non poterat, quia non hoc a Creatore acceperat. Assumpsit enim in ministerium illum diabolus, utens eo velut organo, per quod articulatum sonum emitteret. Per illum nempe verba faciebat, et tamen hoc etiam ille nesciebat. Natura ergo rationis expers subditur rationali naturæ; sed tamen non tantum, quantum vult, ex ea vel in ea facit, sed quantum a Creatore acceperit.

QUÆST. XLIV. Et si non intelligunt serpentes, quomodo audiunt verba Marsorum, ut ad incantationem eorum exeant de speluncis suis?

RESP. Licet intellectum non habeant, tamen sensu corporis nullatenus carent. Habent enim et visum, et auditum, et odoratum, et gustum, et tactum. Et ideo quamvis audiant verba Marsorum, nequaquam tamen intelligunt. Non enim obediunt intelligendo, sed ut de antris ad verba Marsorum exeant, permittente Deo coguntur a diabolo. Unde datur testimonium de illo primo factò, quod primum hominem diabolus per serpentem decepit in paradiso.

QUÆST. XLV. Numquid quia opus erat Adæ ut ei conjux fieret, aliter non poterat fieri, nisi ut dormienti costa detraheretur, ex qua conjux ædificaretur (*Id. II, 20-22*)?

RESP. Poterat Deus etiam aliter facere, sed ideo congruentius judicavit ut sic faceret, unde aliquid significaretur. Sicut enim dormienti Adæ costa detra-

hitur ut conjux efficiatur, ita et Christo morienti de latere sanguis effunditur, ut Ecclesia construat. Communicando nempe corpori et sanguini Christi, efficitur Ecclesia Christi conjux.

QUÆST. XLVI. Quomodo intelligendum est quod dicit Adam, *Quamobrem relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ; et erunt duo in carne una* (*Gen. II, 24*)?

RESP. Beatus apostolus Paulus hoc capitulum sibi ponens exposuit, dicens: *Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo et Ecclesia* (*Ephes. V, 32*). Sed quomodo Christus reliquerit Patrem, cum una substantia sit cum Patre? Aut ubi esse poterit Pater sine Filio, cum de ipso Filio qui est sapientia, dicatur quod attingat a fine usque ad finem fortiter, et disponat omnia suaviter (*Sap. VIII, 1*)? Ergo si ibi est Filius ubi et Pater, non potest esse Pater sine Filio, nec Filius sine Patre: quia scilicet sicut inseparabiles sunt in natura, ita et inseparabiles in personis. Sic enim ipse Filius de Patre dicit in Evangelio: *Qui me misit, mecum est* (*Joan. VIII, 29*). Quomodo ergo dereliquit Patrem ut adhæreret uxori suæ, id est, Ecclesiæ suæ, nisi illo modo quo Apostolus dicit: *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo; sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens* (*Philipp. II, 6, 7*)? Ipsa ergo formæ servilis acceptio est exinanitio, et ipsa exinanitio quanquam non sit divinitatis abolitio aut naturæ amissio, tamen propter formam servi in qua dignoscitur apparuisse, jure dicit Apostolus Patrem reliquisse. Reliquit et matrem, scilicet Synagogam, Veteri Testamento carnaliter inhærentem; et adhæsit uxori suæ, id est, Ecclesiæ suæ sanctæ, ut per pacem Novi Testamenti essent duo in carne una.

QUÆST. XLVII. Cur Cain ex terræ fructibus munera reprobantur, et Abel de adipibus¹ gregis sui munera suscipiuntur (*Gen. IV, 3-5*)?

RESP. Cain typum gerebat Judæorum, qui illa corporalia sacramenta secundum Vetus Testamentum exercebant. Horum enim sacrificia superveniente Testamento Novi fide, contempta et evacuata sunt; et Christianorum sacrificia, quæ ex innocentia Christi innocentis agni constant, laudantur, quæ significabant ipsius Abel ex ovibus munera. Munera igitur Cain non accipiuntur. Unde etiam dicitur in Psalmo: *Oblationes et holocausta noluiti, etc.* (*Psal. XXXIX, 7*).

QUÆST. XLVIII. Quid significat quod Cain fratrem suum Abel in agro interfecit (*Gen. IV, 8*)?

RESP. Jam superius diximus Cain significare Judæos, qui Christum occiderunt. Occiditur itaque Abel minor natu; occiditur Christus caput populi minoris natu a populo Judæorum majore natu: ille in agro, iste in Calvariæ loco.

QUÆST. XLIX. Quomodo intelligendum est quod sanguis Abel legitur de terra ad Deum clamasse (*Ibid., 10*)?

RESP. Sanguis Abel significat sanguinem Christi, quo universa Ecclesia accepto dicit, Amen. Nam qualem clamorem faciat universa Ecclesia dum potatur sanguine Christi et dicit, Amen, tu ipse si potes, considera. Judæi ergo qui intelliguntur in persona Cain, quoniam non credentes in Christo, non potantur sanguine Christi, maledicti sunt super terram. Super illam scilicet terram, quæ aperuit os suum per confessionem, et bibit sanguinem fratris sui, id est Christi sui. Quem quia Judæi non bibunt, ideo maledicti sunt.

QUÆST. L. Quid significat quod Enoch septimus ab Adam cum Deo ambulavit, et non apparuit (*Id. V, 24*)?

RESP. Enoch septimus ab Adam transfertur ad Deum, et septimo requies promittitur sanctis; quia in sexta ætate sæculi reformantur in agnitionem Dei, ut transferantur ad requiem.

QUÆST. LI. Quid significat quod Noe per aquam et lignum liberatur (*Id. VI-VIII*)?

¹ Mss. duo Vaticani, *formam et creaturam*.

¹ Mss. duo, *de ovibus*.

RESP. Aqua significat Baptismum, et lignum significat crucem. Sicut Noe per aquam et lignum liberatur, ita et Ecclesia Baptismo et passionis Christi signaculo liberatur.

QUÆST. LII. Quid significat quod arca de lignis quadratis constructa, intrinsecus et extrinsecus bitumine linitur (*Gen. vi, 14*)?

RESP. Sicut arca de lignis quadratis ædificatur, ita et Ecclesia de sanctis construitur. Quadratum enim in quacumque parte posueris, fortiter stat: et sancti in quibuslibet tentationibus stabiles permanent; non adversitatibus, non prosperitatibus cedunt. Bitumen enim significat charitatem; per quam sancti nec illis scandalis quæ fiunt ab his qui intus sunt, cedunt, nec illis quæ fiunt ab his qui foris sunt; et servant unitatem spiritus in vinculo pacis; tolerantés et malos christianos qui sunt in Ecclesia; et hæreticos qui sunt foris Ecclesiam.

QUÆST. LIII. Quid significat quod arca in longitudine habuit trecentos cubitos, et in latitudine quinquaginta; et in altitudine triginta (*Ibid.*; 15)?

RESP. Sancta Ecclesia, ut faciat mandata Dei, adjuvatur Spiritu Dei, dicente Psalmographo: *Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum* (*Psal. cxviii, 52*). Nisi dilatatum cor habuisset, viam Domini minime cucurrisset. Et unde dilatatur cor, nisi per charitatem spiritualem? Hinc et beatus Paulus apostolus simili Psalmographo voce consentit: *Os nostrum patet ad vos, o Corinthii; cor nostrum dilatatum est* (*II Cor. vi, 11*). Unde, quæso, dilatatum? *Gratia*, inquit, *Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis* (*Rom. v, 5*). Ergo accepto Spiritu sancto operatur Ecclesia cum dilatatione præcepta Dei, quæ sine gratia Spiritus sancti nequaquam poterit operari. Hunc enim Spiritum septiformem Scriptura sancta commemorat et commendat (*Isai. xi, 2, 3*). Septies ergo septem fiunt quadraginta novem, et addito uno ut compleatur numerus, fiunt quinquaginta. Unde et Dominus ascendens in cælum, quinquagesimo die misit Spiritum sanctum (*Act. i, 9, et ii, 1-4*), ut corda credentium dilataret. Triginta vero cubiti significant decem præcepta Legis. Decies autem triginta, fiunt trecenta. Sed hæc præcepta non possunt impleri nisi charitate faciente, id est Spiritu sancto, qui significatur in latitudine quinquaginta cubitorum. Idcirco arca utrumque numerum habet. Nam et ipsa opera bona propter supernum finem facit Ecclesia, quod significant triginta cubiti altitudinis. Re enim vera spiritus est altitudo nostra, ipse scilicet tricenarius² doctrinam Evangelicam consecravit. Ipse est et supernus finis, atque omni bono opere indubitanter Ecclesiam replet.

QUÆST. LIV. Quid significat quod post dies septem ex quo ingressus est Noe in arcam, pluit Dominus super terram quadraginta diebus et quadraginta noctibus (*Gen. vii, 10-12*)?

RESP. Quod post dies septem Dominus pluit super terram, hoc significat, quod omnes qui baptizantur, in spe futuræ quietis, quæ septimo die significata est, baptizantur. Et omnis reatus peccatorum, qui in decem Legis præceptis admittitur per univèrsam orbem terrarum, qui quatuor partibus continetur, unde decem per quatuor ducta quadraginta fiunt; sive ille reatus qui ad dies pertinet ex rerum prosperitate, sive qui ad noctes ex rerum adversitate contractus sit; sacramento cœlestis Baptismi abluitur.

QUÆST. LV. Quid significat quod Noe sexcentorum erat annorum, quando diluvii aquæ inundaverunt super terram (*Ibid. 11*)?

RESP. Sexcenti anni significant sex ætates sæculi. Prima ætas est ab Adam usque ad Noe. Secunda, a Noe usque ad Abraham. Tertia, ab Abraham usque ad David. Quarta, a David usque ad transmigratiònem Babylonis. Quinta, a transmigratiònem Babylonis usque

¹ Unus e Vaticanis Mss., *dilectione*. Corbeiensis *delectatione*.

² Mss. duo Vaticani, *tricenario numero*.

ad adventum Domini. Sexta, quæ nunc agitur. Sexcentesimo anno vitæ Noe factum est diluvium: ita sexta ætate sæculi reformatur homo in agnitionem Dei per Baptismum.

QUÆST. LVI. Quid significat quod de omni genere animalium atque volatilium, immunda bina inducuntur in arcam, et munda septena (*Gen. vii, 2, 3*)?

RESP. Immunda illos homines significant, qui ad schisma sunt faciles: munda verò, homines sanctos, qui Spiritum septiformem accipientes ex fide vivunt. Hinc etiam quidam poeta ait:

Numero Deus impare gaudet.

(*Virg. Eclog. viii, vers. 75*)

QUÆST. LVII. Quid significat quod omnes montes excelsos supercreverat aqua quindecim cubitis (*Gen. vii, 20*)?

RESP. Octo et septem quindecim faciunt. Octo nempe significant resurrectionem, et septem quietem. Hoc itaque mysterium resurrectionis et quietis, supergressum est omnem scientiam superbiorum sapientium, et nullatenus potuerunt indagare scientiam resurrectionis et quietis.

QUÆST. LVIII. Quare cum ingrederetur Noe in arcam, dicitur ad eum, *Ingredere, tu et filii tui, uxor tua, et uxores filiorum tuorum tecum* (*Ibid.*, 1)? Seorsum ergo ponuntur viri et seorsum feminae. Et cum egrederetur de arca, dicitur ad eum, *Egredere, tu et uxor tua, filii tui, et uxores filiorum tuorum* (*Id. viii, 16*). In ingressione nempe separati, in egressione conjuncti dicuntur.

RESP. Eorum quippe ingressio istam vitam significat, ubi caro concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem, ut non quæcumque volumus illa faciamus (*Galat. v, 17*). Egressio autem illam vitam significat, ubi caro jam nullam habebit concupiscentiam adversus spiritum, nihilque erit ex nobis quod repugnet in nobis.

QUÆST. LIX. Quid significat quod emissus corvus de arca, non est reversus (*Gen. viii, 7*)?

RESP. Corvus ut non reverteretur, aut aquis interceptus est, aut alicui cadaveri illeceus insedit: et significat illos homines, qui carnalibus dediti rebus, Dei præcepta contemnunt, et nullatenus poenitendo Ecclesiae satisfaciunt, unde et per mala opera recesserunt. Vel certe si aquis ille corvus interceptus est, illos significat qui de Ecclesia exeunt, et licet hinc inde Baptismo polluuntur. Quamvis enim unum Baptisma sit et hæreticorum, eorum scilicet qui in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti baptizantur, et Ecclesiae catholice; tamen quia foris Ecclesiam baptizantur, non sumunt Baptismum ad salutem, sed ad perniciem: *Habentes nimirum speciem pietatis, virtutem autem ejus abnegantes* (*II Tim. iii, 5*): et rursum, *Animales*, inquit, *Spiritum non habentes* (*Judæ 19*). Et idcirco eos Ecclesia non rebaptizat, quia in nomine Trinitatis baptizati sunt. Ipsa est profecto forma Sacramenti: ideo dum reversi fuerint, accipiunt virtutem Spiritus sancti, quem ii qui foris Ecclesiam baptizantur, nondum habent.

QUÆST. LX. Quid significat quod Noe vir justus plantavit vineam, bibensque vinum inebriatus est, et nudatus in tabernaculo suo (*Gen. ix, 20, 21*)?

RESP. Deus quodam modo plantavit gentem Judæorum, segregando eam a cunctis gentibus. Unde et circumcisionis signum indidit; Legem dedit, sacrificia instituit, se ipsum in carne venturum in Legem prædixit: sed cui non credentes¹, vineæ suæ vinum, id est, malitia populi sui passus est², crucifixus est, sputis illinitus; et illusus. Sed hoc passus est in tabernaculo suo, id est, in gente sua.

QUÆST. LXI. Quid significat, quod Cham pater Chanaan, videns verenda patris sui, exivit foras, et nuntiavit fratribus suis (*Ibid.*, 22).

RESP. In duobus filiis maximo et minimo, duo po-

¹ Sensus hic claudicat; aliquid deesse videtur. M.

² Ms. Corbeiensis, *vinum, id est malitiam passus*. Duo Vaticani, *vino, id est malitia potatus*.

puli figurati sunt, unam vestem a tergo portantes, sacramentum scilicet jam præteritæ atque transactæ dominicæ passionis : nuditatem patris tegentes, neque intuentes, qui in Christi necem non consentiunt, et eum honorant velamento, tanquam scientes unde sint nati. Medius filius, id est populus Judæorum (ideo medius, quia nec primatum Apostolorum tenuit, nec ultimus in gentibus credidit), vidit nuditatem patris, quia consensit in necem Christi. Et nuntiavit fratribus suis. Per eum quippe manifestatum est et quodam modo publicatum, quod erat prophetiæ secretum. Ideoque fit fratrum suorum servus. Quid est enim aliud hodie gens ipsa, nisi scriniaria Christianorum, portans Legem et Prophetas ad testimonium assertionis Ecclesiæ, ut nos honoremus per sacramentum, quod nuntiant illi per litteram?

QUÆST. LXII. Quid significat quod dixit Deus ad Abraham, *Egredere de terra tua, et de cognatione tua, et de domo patris tui (Gen. xii, 1)*?

RESP. Abraham personam Christi portabat. Sicut enim Abraham terram et cognationem suam dimisit, et domum patris sui, et venit in terram quam ignorabat : ita et Christus dimisit gentem suam, scilicet Judæorum, et venit ad populum Gentium. Hic temporalis explanatio hoc habet : moraliter autem eximus de terra nostra¹, quando divitias et mundi hujus facultates contemnimus ; et de cognatione nostra, id est, de vitiis prioribus, quæ nobis a nativitate nostra cohærentia, velut affinitate quadam et consanguinitate conjuncta sunt ; et de domo patris nostri, id est, de omni memoria mundi hujus, quæ oculorum occurrit obtutibus.

QUÆST. LXIII. Quot sunt genera visionum ?

RESP. Tria. Prima visio est corporalis ; secunda, spiritualis ; tertia, intellectualis. Corporalis ergo visio est quæ sit per corpus. Spiritualis, cum imagines eorum quæ videmus, in memoria condimus. Intellectualis nempe, cum ea quæ corporaliter videmus et imaginaliter in memoria retinemus, intellectu discernimus ; quod illud sit corpus, illud similitudo corporis. Hunc autem intellectum bestię et pecora atque volatilia nullatenus habent. Vident ipsa per corpus ; et eorum quæ vident imaginaliter species formatur, unde et

pecora præsepia recognoscunt, et aves ad nidos suos redeunt : sed nec se ipsa intelligunt quæ sint, nec illa quæ oculis cernunt. Postremo corporalis visio sine spirituali esse non potest. Statim ergo ut avertimus oculos ab eis quæ videmus, imagines eorum quæ vidimus, in memoria retinemus. Spiritualis vero visio sine corporali esse potest ; unde et absentes homines recordamur, et in tenebris ea quæ vidimus, imaginatim cernimus. Intellectualis nempe nec corporali indiget nec spirituali. Per intellectum nec corpus videmus, nec imaginem corporis. Per hanc quippe videtur justitia, charitas, ipse Deus, ipsa mens hominis, quæ nullum corpus habet, nullam similitudinem corporis. Ob id et raptus fuerat apostolus Paulus in tertium cælum (II Cor. xii, 2), id est ad intellectualem visionem, ut Deum non per corpus, non per similitudinem corporis, sed sicut est ipsa veritas cerneret. Tres ergo cœli, tria sunt visionum de quibus loquimur, genera. Ad hoc profecto pervenerat Paulus, ut Deum sic in ista vita videret, sicut sancti post hanc vitam videbunt.

QUÆST. LXIV. Quot genera sunt Apostolatus, vel quale nomen sit Apostolus, volo cognoscere.

RESP. Apostolus interpretatur Missus. Apostolorum sunt genera quatuor : a Deo, non per hominem ; a Deo, sed per hominem ; per hominem tantum ; et ex se. A Deo etenim missus est Moyses. A Deo et per hominem, sicut Jesus Nave. Per hominem tantum, sicut nostris temporibus multi favore vulgi in sacerdotium subrogati sunt. Ex se autem, sicut sunt ipsi pseudoprophetæ.

QUÆST. LXV. Quomodo possumus scire qui mittatur a Deo ?

RESP. Illum cognosce missum a Deo, quem non paucorum hominum laudatio vel potius adulatio eligit ; sed illum quem et vita et mores optimi exornant, et apostolicorum exagio¹ sacerdotum, vel etiam qui universorum populorum judicio comprobatur : qui non appetit præesse, qui non pecuniam dat ut episcopatus honorem acquirat. Nam de eo qui præesse festinat, quidam patrum éléganter expressit dicens : *Sciat se non esse episcopum, qui præesse desiderat, non prodesse (Augustinus, de Civit. Dei, lib. 19, cap. 19).*

¹ Er. Lugd. et Ven. sic legunt hunc locum : *Hic et alia explanatio hoc habet : eximus de terra nostra.* M.

¹ Editi, *actio commendat.* At Ms. Corbeiensis, *exagio* : id est, examine ; et caret verbo, *commendat.*

ADMONITIO

IN SUBSEQUENTUM LIBRUM.

Libre de Fide ad Petrum inter Augustini opera olim impressus est veterum aliquot manuscriptorum auctoritate, qui ei assignant. Verum non esse Augustini probe monstravit Erasmus ex ipsa phrasi aliisque argumentis, quæ hic referre superfluum putamus. Nam indubitatus ejus auctor a nemine jam ignoratur Fulgentius. Huic certe asserit scriptura antiquissima codicis Corbeiensis ante mille annos exarati, quæ ad operis calcem exhibetur in hæc verba : *Fulgentii episcopi sanctæ Ecclesiæ catholicæ Ruspensis de Regula veræ fidei liber explicit.* Neque contemnendus, quanquam altera et posteriore manu ibidem additus in fronte operis titulus : *Epistola Fulgentii episcopi de Fide catholica.* Præterea sub Fulgentii nomine citatur a Ratramno, in libro de Corpore et Sanguine Domini. Isidorus etiam in Catalogo, et Honorius Augustodunensis in Chronicis testantur Fulgentium scripsisse Regulam veræ fidei : et eam Regulam ab eodem Fulgentio peti Ferrandus diaconus, in epistola inter Fulgentianas novæ editionis decima tertia. Inscribebatur olim : *De Fide ad Petrum diaconum.* Sed Petrum hunc alium a Petro diacono cui scriptus est Fulgentii de Incarnatione liber, facile credimus, ob rationes allatas in nova Fulgentii editione, quæ Parisiis ex officina Guillelmi Desprez jam nunc prodit, studio et labore eruditi viri Lucae Mangeant Clerici Parisiensis recognita, aucta et castigata. Nec injuria expunctum e titulo est diaconi nomen ; quando hunc in exordio Fulgentius Petrum filium vocat, non, uti diaconos compellare solet, fratrem aut condiaconum. Recognovimus hoc opus ad Mss. Romanos bibliothecæ Vaticanæ quatuor, ad Anglicanos duos, ad vetustissimum Corbeiensem, ad Sorbonicum, Victorinum, Beccensem, et alios quosdam. In Corbeiensi et aliis melioris notæ Mss. desinit in fine capitis 44 ; neque caput 45, quod diverso stilo et ad virum militarem scriptum est, in eis usquam reperitur.